

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 140/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Z. D., P., zastúpenej PaedDr. M. U., P., a PaedDr. M. U., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov a v prítomnosti účastníkov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na konanie v primeranej lehote, práva na účinný opravný prostriedok a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 4 CoE 108/2007 a Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 15 Er 336/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Z. D. a PaedDr. M. U. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2008 doručená sťažnosť Ing. Z. D., P. (ďalej len „sťažovateľka v I. rade“), zastúpenej PaedDr. M. U., P., a PaedDr. M. U., P. (ďalej len „sťažovateľka v II. rade, spolu len „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie základného práva na konanie bez zbytočných

prieťahov a v prítomnosti účastníkov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na konanie v primeranej lehote, práva na účinný opravný prostriedok a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 CoE 108/2007 a Okresným súdom Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 Er 336/2005. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. marca 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd 27. apríla 2005 vydal poverenie na výkon exekúcie v prospech oprávneného O. s. b. d. P. (ďalej len „oprávnený“) proti sťažovateľke v I. rade ako povinnej na vymoženie sumy 8 406 Sk. V skutočnosti však táto suma bola ešte 21. mája 2004 uhradená. Keďže sťažovateľka v I. rade dlhodobo žije v zahraničí, v mieste trvalého bydliska si žiadne zásielky do vlastných rúk preberať nemôže, a preto neprevzala upovedomenie o začatí exekúcie, výzvu na dobrovoľné uspokojenie pohľadávky, upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, ako aj upovedomenie o zriadení exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a o predaji nehnuteľnosti (štvorizbového bytu). Bolo povinnosťou súdneho exekútora požiadať okresný súd, aby sťažovateľke v I. rade ustanovil opatrovníka alebo aby listové zásielky doručoval sťažovateľke v II. rade, ktorá je užívateľkou predmetného bytu a zástupkyňou sťažovateľky v I. rade na základe udeleného splnomocnenia. Celé exekučné konanie malo zrejme prebehnúť v utajení, pričom najmä sťažovateľka v II. rade sa o exekúciu, ale najmä o potencionálnej dražbe bytu nemala nikdy dozvedieť. Napriek tomu 16. apríla 2007 sa o prebiehajúcej exekúcii dozvedela, keď bola náhodou v inej veci prítomná u súdneho exekútora. Tohto dňa prevzala v mene sťažovateľky v I. rade upovedomenia o začatí exekúcií z 5. mája 2005 a z 8. novembra 2005. Hneď uplatnila námietky a požiadala súdneho exekútora a okresný súd o zrušenie exekučného záložného práva k bytu. Dňa 25. februára 2008 súdny exekútor požadoval okamžitú platbu 20 201 Sk pod hrozbou predaja hnutelných a nehnuteľných vecí.

Uznesením okresného súdu č. k. 15 Er 336/2005-34 z 24. júla 2007 bola exekúcia v časti o vymoženie istiny 8 406 Sk zastavená, ale návrh sťažovateľky v I. rade bol

v prevyšujúcej časti zamietnutý. Exekúcia mala v tomto smere ďalej pokračovať. Uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 108/2007-46 z 30. októbra 2007 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené.

Hoci všeobecné súdy zrušili exekúciu na vymożenie istiny 8 406 Sk, stále je tu exekúcia na vymożenie sumy 20 201 Sk, ktorej výška nezodpovedá odôvodneným požiadavkám oprávneného. Výška úrokov nemôže byť 14 369 Sk, keďže dlžná istina 8 406 Sk bola uhradená ešte v roku 2005. Okrem toho oprávnený vôbec nezohľadňuje každoročné zúčtovanie preplatkov, resp. nedoplatkov, pretože prípadné preplatky by mal zo sumy požadovaných úrokov odrátať.

Všeobecné súdy rozhodovali vo veci bez nariadenia pojednávania, bez akéhokoľvek vypočutia sťažovateľky v I. rade či jej právnej zástupkyne. Nebrali na zreteľ ani to, že viaceré už uvedené písomnosti súdny exekútor sťažovateľke v I. rade nedoručil.

Sťažovateľky žiadajú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 Er 336/2005 a krajským súdom pod sp. zn. 4 CoE 108/2007 s tým, aby bolo sťažovateľke v I. rade priznané primerané finančné zadosťučinenie (náhrada škody) v sume minimálne 600 000 Sk a aby sa krajskému súdu a okresnému súdu uložilo obnoviť stav pred vydaním poverenia na výkon exekúcie z 27. apríla 2005. Zároveň žiadajú odložiť vykonateľnosť uznesenia okresného súdu z 24. júla 2007 v spojení s uznesením krajského súdu z 30. októbra 2007, uložiť súdnemu exekútorovi dočasne sa zdržať vykonávania právoplatného rozhodnutia a uložiť oprávnenému zdržať sa oprávnenia priznaného právoplatným rozhodnutím.

Z podania sťažovateľky v I. rade označeného ako „Odpoveď na výzvu, žiadosť o neodkladné zrušenie exekučného záložného práva na Správe katastra v P.“ doručeného súdnemu exekútorovi 19. apríla 2007 vyplýva, že prostredníctvom sťažovateľky v II. rade 16. apríla 2007 prevzala výzvu a upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 231/05. Keďže exekúcia je nedôvodná, pretože sťažovateľka v I. rade oprávnenému nie je nič dlžná, žiada,

aby exekučné záložné právo predajom bytu bolo zrušené a exekúcia predajom bytu sa nezačala. Čiastku 8 406 Sk uhradila po vynesení rozsudku – exekučného titulu.

Z prípisu súdneho exekútora sp. zn. Ex 231/05 doručeného okresnému súdu 25. apríla 2007 vyplýva, že ním predkladá podanie sťažovateľky v I. rade na rozhodnutie a kvalifikuje ho ako námietky proti exekúcii.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 15 Er 336/2005-34 z 24. júla 2007 vyplýva, že ním bola zastavená exekúcia v časti o vymoženie istiny 8 406 Sk, pričom v prevyšujúcej časti bol návrh sťažovateľky v I. rade na zastavenie exekúcie zamietnutý. Sťažovateľka v I. rade nepreberala zásielky doručované poštou, jej otec vyhlásil, že žije v zahraničí. Dňa 19. apríla 2007 sťažovateľka v I. rade doručila súdnemu exekútorovi žiadosť o neodkladné zrušenie exekučného záložného práva. V podaní konštatovala, že prevzala upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré považuje za nedôvodné, pretože oprávnený bezdôvodne vymáha sumu 8 406 Sk. Navrhla preto zrušiť exekučné záložné právo predajom bytu. Z vykonaných dôkazov je nepochybné, že sťažovateľka v I. rade 24. mája 2004 uhradila čiastku 8 406 Sk, preto v tejto časti bolo potrebné exekúciu zastaviť. Zostali však neuhradené poplatky z omeškania a príslušenstvo. Z exekučného titulu, ktorým je právoplatný rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 88/2003 z 21. mája 2004, vyplýva, že sťažovateľka v I. rade mala popri istine zaplatiť aj poplatky z omeškania 2,5 promile denne zo sumy 1 827 Sk od 21. marca 2002 do zaplatenia, zo sumy 2 108 Sk od 21. júna 2002 do zaplatenia, zo sumy 85 Sk od 21. júla 2002 do zaplatenia, zo sumy 2 193 Sk od 21. augusta 2002 do zaplatenia a zo sumy 2 193 Sk od 21. septembra 2002 do zaplatenia. Dňom zaplatenia je 24. máj 2004, preto sťažovateľka v I. rade bola v omeškaní s jednotlivými istinami do 23. mája 2004. Takto predstavuje vypočítaný poplatok z omeškania 14 145 Sk, pričom túto čiastku sťažovateľka v I. rade oprávnenému neuhradila, a preto v tejto časti musí exekúcia pokračovať.

Z odvolania sťažovateľky v I. rade z 22. augusta 2007 podaného proti uzneseniu okresného súdu, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že sťažovateľka v I. rade namieta proti uzneseniu okresného súdu predovšetkým skutočnosť, že súdny exekútor jej nedoručil

výzvu na poskytnutie súčinnosti, upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva a o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a ďalšie upovedomenie o začatí exekúcie, a to aj napriek tomu, že z iného súdneho konania vedel, že ju zastupuje na základe splnomocnenia sťažovateľka v II. rade. Ďalej vytýka, že nie je oprávnenému nič dlžná. Nedoplatky, ktoré oprávnený stále vedie na účte sťažovateľky v I. rade, sú „*nedoplatky za nájom psíkov*“ a ich penále.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 CoE 108/2004-46 z 30. októbra 2007 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu v napadnutej časti, teda vo výroku, ktorým bol v prevyšujúcej časti návrh sťažovateľky v I. rade na zastavenie exekúcie zamietnutý. Podľa názoru krajského súdu bolo preukázané, že k zaplateniu istiny 8 406 Sk došlo pred začatím exekučného konania. Taktiež bolo jednoznačne preukázané, že k zaplateniu presne špecifikovaných poplatkov z omeškania nedošlo. Námietky sťažovateľky v I. rade týkajúce sa základného konania v tom smere, že nič nie je oprávnenému dlžná, nemajú v exekučnom konaní žiaden význam, lebo v tomto štádiu sa exekučný súd už nijakým spôsobom nemôže zaoberať vecou samou. Nedôvodné boli tiež námietky týkajúce sa vedenia exekúcie, keď výzva na poskytnutie súčinnosti, upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva a o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti, ako aj ďalšie upovedomenie o začatí exekúcie v čase vydania uznesenia okresného súdu už boli doručené, a preto tieto okolnosti nemajú vplyv na vecnú správnosť uznesenia okresného súdu. Okresný súd teda správne postupoval, keď návrh sťažovateľky v I. rade na zastavenie exekúcie v časti o vymoženie poplatkov z omeškania zamietol.

Podľa zistení ústavného súdu spis okresného súdu sp. zn. 15 Er 336/2005 bol po podaní odvolania zo strany sťažovateľky v I. rade predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 24. septembra 2007. Sťažovateľka v I. rade nepodala proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 CoE 108/2004-46 z 30. októbra 2007 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Tú časť sťažnosti, ktorou porušenie označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v konaní vedenom okresným súdom a krajským súdom namieta sťažovateľka v II. rade, treba považovať za sťažnosť podanú niekým zjavne neoprávneným.

Sťažovateľka v II. rade nie je účastníčkou exekučného konania, pretože toto konanie sa vedie proti sťažovateľke v I. rade, ktorú na základe splnomocnenia zastupuje

sťažovateľka v II. rade. Preto táto právna vec sa sťažovateľky v II. rade priamo nijako nedotýka a na tomto závere nemôže nič zmeniť ani okolnosť uvádzaná sťažovateľkou v II. rade, že býva v byte vlastnícky patriacom sťažovateľke v I. rade, ktorý je exekúciou dotknutý.

Tú časť sťažnosti sťažovateľky v I. rade, ktorou namieta porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 Er 336/2005, považuje ústavný súd za oneskorene podanú.

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Konanie vedené okresným súdom skončilo vydaním uznesenia 24. júla 2007, potom bolo toto uznesenie doručené sťažovateľke v I. rade, táto podala proti nemu odvolanie a okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní ešte 24. septembra 2007. Znamená to, že akékoľvek prípadné prietahy v tejto veci sa na okresnom súde ukončili najneskôr vo chvíli, keď okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Sťažnosť ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu 3. marca 2008 bola preto podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Tú časť sťažnosti sťažovateľky v I. rade, ktorou namieta porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 CoE 108/2007, považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto

možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 4. marca 2008, teda už po rozhodnutí krajského súdu z 30. októbra 2007. V tom čase už bolo o sporných právach rozhodnuté, a preto stav neistoty ohľadom nich už nebol daný.

Odhliadnuc od uvedených úvah, podľa zistenia ústavného súdu bol spis okresného súdu predložený krajskému súdu 24. septembra 2007. Krajský súd o veci rozhodol 30. októbra 2007. Túto dobu už na prvý pohľad nemožno označiť za neprimeranú, resp. za naplňujúcu znaky zbytočných prietáhov v konaní. Napokon sťažovateľka v I. rade ani konkrétne netvrdila, že by bolo došlo k zbytočným prietahom v odvolacom konaní.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti sťažovateľky v I. rade, ktorou namieta porušenie základného práva na súdne konanie v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie, práva na účinný opravný prostriedok a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 Er 336/2005, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky v I. rade mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Napokon tú časť sťažnosti sťažovateľky v I. rade, ktorou namieta porušenie základného práva na súdne konanie v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie, práva na účinný opravný prostriedok a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 CoE 108/2007, treba považovať sčasti za neprípustnú a sčasti za zjavne neopodstatnenú.

Porušenie označených práv zakladá sťažovateľka v I. rade na viacerých skutočnostiach. Jednak namieta, že všeobecné súdy rozhodli bez nariadenia pojednávania, teda bez toho, aby ju vypočuli, ďalej namieta, že jej nebola doručená výzva na dobrovoľné splnenie dlhu, upovedomenie o začatí exekúcie, ako aj ďalšie písomnosti, a okrem toho tvrdí, že podstatu veci posúdili zle, keď nezastavili exekúciu celkom, keďže v skutočnosti nezostala oprávnenému nič dlžná. Navyše výška poplatkov z omeškania mala byť nesprávne vypočítaná.

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľky v I. rade, ktorá sa týkala skutočnosti, že všeobecné súdy rozhodli bez nariadenia pojednávania, teda bez toho, aby ju vypočuli, treba uviesť, že ústavný súd ju považuje za neprípustnú.

Sťažovateľka vlastne tvrdí, že postupom všeobecných súdov, ktoré rozhodovali bez nariadenia pojednávania, sa jej odňala ako účastníčke konania možnosť konať pred súdom. Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka v I. rade dovolanie proti uzneseniu krajského súdu nepodala, hoci bolo v právomoci odvolacieho súdu poskytnúť

ochranu označeným právam sťažovateľky v I. rade na základe dovolania, na podanie ktorého bola sťažovateľka v I. rade oprávnená. Pre nevyužitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku je sťažnosť v tejto časti neprípustná.

Nad rámec už uvedeného kvôli úplnosti poukazuje ústavný súd na to, že „prerokovanie vecí“ uvedené v čl. 48 ods. 2 ústavy neobsahuje v sebe aj konanie a rozhodovanie všeobecných súdov o procesných úkonoch a návrhoch, ktoré nie sú podaniami vo veci samej. Pre konanie a rozhodovanie všeobecných súdov o takýchto podaniach sa preto ani zákonom nevyžaduje prítomnosť účastníkov súdneho konania. Konanie súdu o iných otázkach, o ktorých rozhoduje uzneseniami, nie je možné považovať za prerokovanie vecí v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 87/97).

Ďalšie námietky sťažovateľky v I. rade považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnené.

V súvislosti s námietkou, podľa ktorej sťažovateľke v I. rade neboli doručené viaceré písomnosti, ústavný súd podotýka, že sťažovateľka v I. rade sama uvádza, že 16. apríla 2007 všetky písomnosti prevzala za ňu sťažovateľka v II. rade na základe splnomocnenia. Hneď po doručení písomností 19. apríla 2007 podala sťažovateľka v I. rade prostredníctvom sťažovateľky v II. rade u súdneho exekútora námietky proti exekúcii. O týchto námietkach všeobecné súdy konali a rozhodli, preto týmto spôsobom zjavne nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho posúdenia podstaty vecí, treba uviesť, že okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky v I. rade na zastavenie exekúcie skúmali tie otázky, ktoré namietala. V podaných námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie namietala iba to, že oprávnenému nič nedlhuje, lebo vymáhanú čiastku 8 406 Sk zaplatila hneď po vydaní exekučného titulu. V podanom odvolaní tvrdila, že oprávnenému nedlhuje z dôvodov, ktoré sa prešetrovali už v konaní vo veci samej. Na tieto opakované argumenty nebolo už možné v exekučnom konaní prihliadnuť. Iné námietky nie sú v odvolaní uplatnené.

Až v konaní pred ústavným súdom sťažovateľka v I. rade navyše tvrdí, že bolo povinnosťou oprávneného oproti uplatnenej pohľadávke z poplatkov z omeškania započítať dlh oprávneného voči sťažovateľke v I. rade vyplývajúci z ročného zúčtovania platieb za jej byt. Rovnako až v konaní pred ústavným súdom namieta, že výška poplatkov z omeškania nebola správne vypočítaná.

Uvedené námietky sťažovateľka v I. rade v konaní pred všeobecnými súdmi neuplatnila, a preto sa tieto nemohli nimi ani zaoberať, resp. na ne prihliadať. Sťažovateľke v I. rade však nič nebráni opätovne podať návrh na zastavenie zvyšnej časti exekúcie a tam uplatniť tieto námietky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2008